ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. η΄ 5-13)
10 Ιουλίου 2022

Σὲ κάθε θαῦμα τοῦ Χριστοῦ θαυμάζουμε τὴν δύναμή του καὶ τὴν ἀγάπη Του πρὸς ἐμᾶς καὶ Τὸν δοξάζουμε γιαυτό. Σὲ μερικὰ θαύματά του ὅμως, βλέπουμε καὶ τὸν Χριστὸ νὰ θαυμάζει μερικοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς δοξάζει.

Ἕνα τέτοιο περιστατικὸ εἶναι καὶ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ἕνας ρωμαῖος ἀξιωματικός, ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἦταν κἂν Ἰσραηλίτης, ζητάει ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ θεραπεύσει τὸν κατάκοιτο δοῦλο του. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς δέχεται νὰ πάει στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀπαντάει: «Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπεῖς κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ μου. Πὲς μόνο ἕνα λόγο καὶ θὰ θεραπευθεῖ ὁ δοῦλος μου. Φτάνει ἡ ἐντολή σου. Καὶ ἐγὼ ἔχω στρατιῶτες κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία μου. Καὶ ὅταν λέω σὲ κάποιον ἔλα, ὑπακούει καὶ ἔρχεται· καὶ ὅταν λέω σὲ ἄλλον κάνε αὐτό, τὸ κάνει».

Ὁ Χριστὸς θαυμάζοντας τὴ μεγάλη πίστη του εἶπε πρὸς αὐτοὺς ποὺ Τὸν ἀκολουθοῦσαν: «Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι τόση πίστη, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες δὲν βρῆκα».

Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ θαυμάζει ὁ Χριστὸς ἕναν ἄνθρωπο; Ὑπάρχει ἆραγε μεγαλύτερη δόξα καὶ τιμή;

Ὁ Θεὸς πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι δὲν δοξάζει τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὰ χαρίσματα ποὺ ὁ Ἴδιος τοῦ ἔχει δώσει. Τὸν θαυμάζει καὶ ἀξιολογεῖ τὶς ἀρετές, τὶς ὁποῖες καλλιέργησε μὲ δική του προσπάθεια καὶ ἀγῶνα. Γιὰ τὸν Θεό, ἡ ὀμορφιὰ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐστιάζεται στὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ στὰ δικά του ἐσωτερικὰ δῶρα. Ὁ Θεὸς πάνω ἀπὸ ὅλα τιμᾶ τὸν κόπο μας καὶ τὴ φιλότιμη διάθεσή μας, μὲ τὰ ὁποῖα καλλιεργήσαμε ὅσο περισσότερο ἦταν δυνατὸν τὰ χαρίσματα ποὺ μᾶς ἔδωσε.

Καὶ ὁ ρωμαῖος ἑκατόνταρχος, εἶναι φανερό, ὅτι εἶχε δουλέψει πάνω στὸν ἑαυτό του μὲ καθαρὴ συνείδηση. Γνώριζε τὴν ἀδυναμία του καὶ τὶς ἀτέλειές του. Καὶ αὐτὴ ἡ αὐτογνωσία τὸν ἔκανε ταπεινὸ καὶ ἰσορροπημένο.

Γι’ αὐτό, βλέποντας τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, δὲν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του ἄξιο

νὰ Τὸν δεχθεῖ οὔτε κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ του.

Μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχει ταπείνωση καὶ αὐτογνωσία ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἔμαθε νὰ θυμᾶται τὸν Θεὸ μόνο γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν πρόσκαιρων ἀναγκῶν του, ἀπαιτῶντας μάλιστα νὰ τοῦ φανερώσει ἢ νὰ τοῦ δώσει ὑγεία, χρήματα, εὐτυχία καὶ δουλειά;

Ἀπαιτοῦν σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν Θεὸ σημεῖα καὶ θαύματα, μὲ ἀντάλλαγμα νὰ τὸν πιστέψουν.

Δὲν γίνονται αὐτὰ ἀδελφοί μου. Τέτοιες συμπεριφορὲς δὲν φανερώνουν πίστη καὶ δὲν προδίδουν ἰσορροπία.

Οἱ ἅγιοι μᾶς δίδαξαν ὅτι ποτὲ δὲν θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους ἄξιο, νὰ λάβουν ἀπὸ τὸν Θεὸ δῶρα. Τὸ μόνο ποὺ Τοῦ ζητοῦσαν μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ στὴν προσευχή τους, ἦταν τὸ ἔλεος Του, τὴν συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τους καὶ τὴν λύτρωσή τους ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλαση.

Καὶ ὅταν κάποτε ὁ Θεὸς τοὺς ἔδινε ἕνα ἰδιαίτερο χάρισμα, πολλοὶ Τὸν παρακαλοῦσαν μὲ συναίσθηση νὰ τοὺς τὸ πάρει πίσω, φοβούμενοι τὴν πτώση στὴν ἔπαρση καὶ στὴν ὑπερηφάνεια.

Τὸ μεγαλύτερο, λοιπόν, αἴτημά μας πρὸς τὸν Θεό, ἂς διδαχθοῦμε σήμερα μὲ ἀφορμὴ τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε, εἶναι νὰ Τὸν παρακαλοῦμε νὰ προσθέσει πίστη στὴν πίστη μας, γιατὶ αὐτὴ θὰ γεννήσει μέσα μας τὴν ταπείνωση τοῦ ἑκατοντάρχου, ἡ ὁποία θὰ γίνει μὲ τὴ σειρά της αἰτία νὰ εἰσέλθει, νὰ χωρέσει καὶ νὰ παραμείνει ὁ Χριστὸς κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῆς ψυχῆς μας. Ἀμήν.